

украсявали краката му съ златни гривни и гердани окичени съ скъпоценни камъни. Поднасяли имъ специална храна отъ пшенични хлѣбчета и месо отъ жертвени животни (агнета, телета и др.). Следъ смъртта, тѣлото на божеството — крокодилъ балсамирали и го поставяли въ свещенни гробници. По-после Страбонъ допѣлва тѣзи сведения, като казва, че градъ *Арсиное* въ Египетъ, поради това, че жителитѣ му боготворили крокодила, по-рано се е казвалъ *Крокодилоградъ* (Крокодиополисъ). Тукъ жрецитѣ отгледвали въ едно езеро единъ, почти, опитоменъ крокодилъ, когото наричали *Зохусъ*. Зохусътъ, този „щастливъ“ крокодилъ, хранили съ хлѣбъ, месо отъ най-вкусни животни и ароматни вина.

Храната за божеството се доставяла отъ чужденци пѣтници или поклонници, които искали да видятъ свещения крокодилъ.

—Когато поискахъ да видя свещеното животно, разказвалъ очевидецъ, водачътъ ни, моя хазаинъ, взе съ себе си малки питки хубавъ хлѣбъ, месо и стомна медово вино. Намѣрихме крокодила легналъ на пѣска, крѣтко премигащъ. Жрецитѣ се приближиха къмъ него, отвориха му устата, поставиха пита хлѣбъ, после месо и налѣха вино. Веднага следъ това животното се раздвижи и се отправи презъ водата на езерото за отсрещния брѣгъ. После дойдоха и други чужденци, донессха дарове—храна, съ която жрецитѣ, следъ като обходиха езерото, на другия брѣгъ, нахраниха пакъ, по сѣщия начинъ, крокодила.

Диодоръ Сицилийски обяснявалъ почитанието на крокодилитѣ като свещени животни по следнитѣ причини: рѣката Нилъ съ своята широта и пълноводие лесно би довела разбойнически аравийски и либийски племена, които безпрепятствено биха я преплавали, ако водитѣ на Нилъ не бѣха пълни съ страшнитѣ крокодили.

Други пъкъ разказватъ, че единъ отъ древнитѣ царе, на име *Менасъ*, единъ пѣтъ, билъ подгоненъ отъ собственитѣ си кучета. За да се спаси навлѣзълъ въ „Меридовото езеро“, (свещенно езеро) и като